

Published in **Florentin Smarandache și seducția polimorfismului. Analize, interpretări, cronici, articole, note și recenzii**, pp. 370-371. Editori: Al. Florin Țene, Andrușa R. Vătuiu. Sibiu: Agora, 2017; 843 pages. ISBN 9781599735023. Also appeared in *Provincia Corvina*, anul VII, nr. 27, martie 2003.

Epuizarea realului în virtual

H. Breteanu

Fără îndoială, unul dintre cei mai prolifici creatori români și actuali, cu un registru de exprimare absolut derutant, de la matematici la pionieratul curentului paradoxist, Florentin Smarandache ne-a mai trimis două cărți, așadar avem o mică bibliotecă a sa!

Dedication (cu o pagină de gardă titrată în engleză *Antibook, dedicated to myself*) – este o oglindă fugară a orgoliului *auctorial* al poetului / paradoxist / matematician, profesor la Gallup. De ce nu? Reproșul sub-insinuat astfel, dă cu sorcova oltenește, de umor persiflant, meritat, unor moftangii care au eclozat și proliferat mereu „la Dunăre”, pe beizaditele plaiuri, „vorba lui Dinescu” ș.c.l. originalitatea acestei rare dispoziții de a lua în tifle tot ce mișcă, mai ales în limbajele corcite babilonian post-bizantin, irupa la Florentin Smarandache precum o a doua natură. Ceea ce continuă, aparent în recuzita lui M. Radu Paraschivescu, prin *Cântece de mahala*, autorul se amuză – frate americanizat „la mișto” cu ordinatorul; ludic, uneori preia motte-a-motte, inepuizabilul fond lexical pitoresc care bântuie ab-origine și în bagajele vorbăriei românului

oriunde se afla în lume, - și o face etalând ridicolul nemărginit al Babilonului lingvistic poporan, dar și cvasi-argotic actual.

Umorul colosal, condensat, irupe și astfel: "Alo? Casa de comenzi? – Da./ Pot să dau și eu o comandă?/ Desigur, vă rugăm!/ - La dreaptaaa!" (pag. 57) Ingenios, astfel de scurte petarde ilariante, à la manière de Sorescu, îi sunt reușitele aparte, deși continui să cred că Smarandache este un poet grav, însă care-și aplică hiper-lucid o terapie de șoc, contra fondului elegiac al simțirii profunde din primele cărți.

Tot ce scrie astfel Florentin Smarandache, probează o incredibilă disponibilitate, una parcă inepuizabilă, de a prelucra hazos, tragi-comic, calamburistic și inventiv, aș spune *super* (!), limbajele degradabile, comunicarea în criză generală pe mapamond.

Autorul, explorând ca Zorba Grecul, acolo unde se cascadează grotlele unui neant semiotic; acolo unde criza literaturii ascute paradoxistic, agravant (?) – simptomul (*sau sindromul?*) epuizării realului în... virtual.